

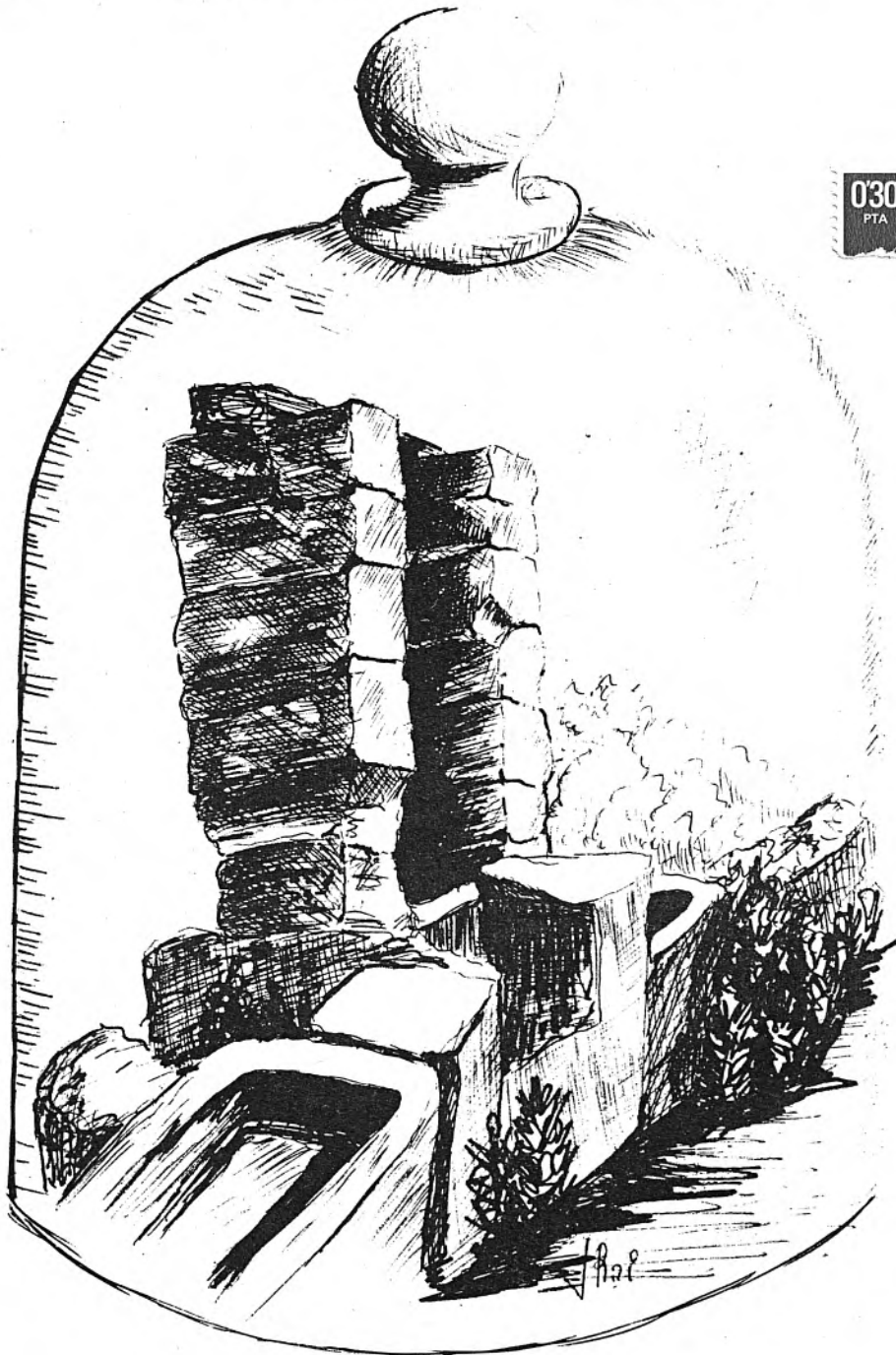
CAP

VERMELL

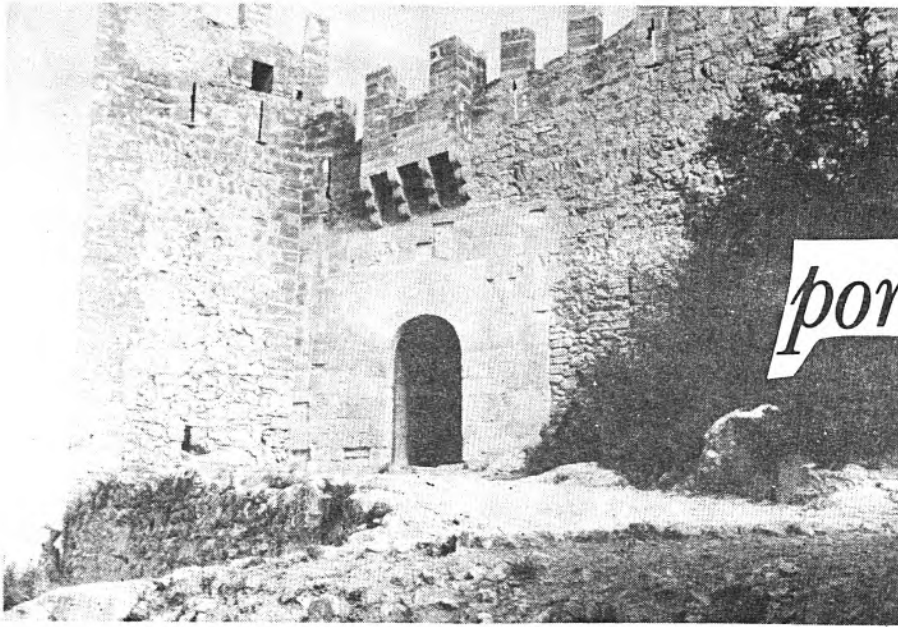
Nº 35

Capdepera-Cala Rajada

Novembre 83

..així com guardam les flors seques

portalet

RÈQUIEM PER A UN POU

Sembla que el procés és irreversible.

Sense besllum d'esperança.

La maledicció del nostre temps cova l'ou d'una nova malifeta.

Una vegada més, el progrés (?) engolirà, irremeiablement, un valor del patrimoni comunitari.

Davant l'indiferència gairebé generalitzada.

Una vegada més, des de fora se planifica i aquí se dóna el vist i plau, sense que cap veu, diguem-ne oficial, s'aixequi per a defensar les nostres coses.

D'una manera constant i sistemàtica, això és el pa i la sal de cada dia, com un anatema tovat durant el temps de la dictadura i... que no sabem, o no volem, espolsar-nos.

La nova carretera de Ciutat passarà sobre el Pou del Camí.

Com és habitual, el preu a pagar per les noves comoditats és un valor entranyable.

Inquietant, la notícia.

S'ha dit que el Pou se salvarà. Desbastat, peça per peça, serà traslladat a un altre emplaçament.

On?

Això és la solució dels qui no en tenen de solucions.

És el tret de gràcia per a la immolació definitiva.

Desassossegant.

Si no tenim esperons, per no dir dellons; per a conservar-lo en el seu emplaçament natural, com sabrem conservar-lo com a cadàver de museu?

Perquè cal dir, recordar i subratllar, que el Pou del Camí és un element viu, i que la seva existència depèn, únicament i exclussiva, del seu emplaçament natural.

Ja sabem que les màquines -podeu llegir cotxes- no s'hi aturen per a abeurar-se. Però sí que, encara, s'hi aturen les poques bèsties que nos queden. Amb lo qual volem dir que és un servei als ciutadans. Però servei al cap i a la fí.

I una nova carretera no és un pretexte ni una justificació per a privar-nos d'aquest servei.

Així de clar.

Ja sabem que molts pensaran: Què és el Pou del Camí davant la conquesta d'una nova carretera?

Ben poca cosa, senyors meus. És ben ver.

Ben poca cosa, si l'escatim de records i de vivències.

Si el despullam de significances.

Si el miram, solament, com a presència física.

Si li negam el valor simbòlic d'unes formes de vida que ens precediren.

Si menyspream els pocs vilatans que encara se serveixen d'ell.

Si el miram des de l'òptica de persones desarrelades de la nostra cultura i la nostra identitat.

Sí que ho és ben poca cosa.

Dues piques obertes a una peça de marès.

Dues piles de marèssos corroïts pels anys i gastats per l'ús.

Una travessa de fusta d'ullastre, colrada de sol i de pluges.

Una corriola que grinyola d'enyorança per l'oli que ja no té.

Una cadena llimada pels calls de mil mans.

Un poal que vessa.

Un clot paredat.

Un ull d'aigua que serveix de mirall a les estrelles.

Ben poca cosa, sí.

Però és un tros de la història.

No de la Història, així, amb majúscules, que s'escriu als llibres. No de la Història, freda i llunyana, de xifres i de dades, per a recordar els grans fets que s'acabaren les singladures dels pobles. No, no és aquesta Història.

És un tros de la història mai escrita del nostre poble. És un tros de la història viscuda, dia a dia, cop a cop, sofrida i patida per la nostra gent. És la història de vivències sobreposades d'anys i anys.

És, també, una presència viva, com un retret del passat a unes generacions que no hem sabut fer res més que destruir.

És una peça -poques en tenim i menys en tendrem- del patrimoni comunitari.

És un bé de tots.

De tots.

Encara vos pareix tan poca cosa?

Sabem que s'ha de pagar contribució per les millores, comoditats i progressos pel bé comú. Però el sacrifici del Pou del Camí em sembla un preu massa elevat, sobretot quan se pensa, com pensam nosaltres, que Pou i carretera no són incompatibles sinó més bé que se complementen, i, els dos, amb un poc de seny, haurien cobrat valor en servei i en estètica.

(segueix a l'altra pàgina)

(ve de la pàgina anterior)

Però pareix que les parts que han manyuclat la pasta solament han tengut el cervell al servei de l'asfalt i el ciment. I, ara, ens trobam davant un fet irreversible, sense altra solució que seguir destruint.

Caldrà recordar, aquí, que és labor dels homes públics el manteniment i conservació del patrimoni comunitari. I, el Pou del Camí, és un valor d'aquest patrimoni.

Una vegada, diran les generacions futures quan llegiran aquest "Cap Vermell", a la sortida del poble, a la carretera de Ciutat, hi havia un pou. Era un pou vell d'anys i fatigues. Un pou que fou font per a abeurar el bestiar quan la gent anava a començar la jornada de treball a tots els indrets del nostre terme.

Un pou que va saciar moltes sets.

Que espoltrí moltes pruagues.

Refrescà moltes suors.

Testimonià escomeses.

Rentà mans.

Reblaní vencisos.

Omplí gerricons.

Restablí forces.

Guarí nafres.

Reflectí estels.

I fou sacrificat per unes generacions que no tenien més curolla que les presses i la competició, ni més sang que l'asfalt, ni més "hobby" que acaramullar ciment.

DESCANSI EN PAU EL PÒU DEL CAMÍ.

grumallons

¿Com té previst l'Ajuntament la conservació del Pou des Camí?

JOAN PASCUAL, Batle:

Crec que el problema que suposa el que el nou traçat de la carretera Artà-Capdepera se'n dugui el Pou des Camí, ningú a l'Ajuntament el s'ha plantejat.

Així com jo no hi havia caigut fins ara que hem mirat els plànols, pens que els altres tampoc hi havien pensat.

Solucions a l'hora d'ara no crec que n'hi hagi moltes, el terrenys estan expropiats, les obres subhastades, adjudicades i a punt de començar. Pens que sempre mos queda la possibilitat de desfer-lo peça per peça i posar-lo a un altre lloc...

Què ha passat amb el mestre que se n'ha hagut d'anar?

ANTONI SUREDA, Director de S'Alzinar:

Vaig rebre una conferència telefònica notificant-me la baixa d'un mestre, Carmen Valenzuela (Interina), o bé un voluntari entre els set interins que hi ha en el Centre. Els motius que me donaren per la baixa varen ésser que el Centre no té matrícula suficient per tenir tants de mestres.

Na Carmen va anar a la Delegació a protestar i allà li digueren que s'havien equivocat amb ella. Llavors en Ramon Crespi, que era propietari, se va oferir voluntari per anar-se'n.

Això ha suposat una reestructuració de la segona etapa.

Fa un poc més d'un any es va formar la Comissió de Cultura, Esports i Esplai. Durant l'hivern passat es varen fer reunions, s'organitzaren diferents activitats, es varen elaborar uns estatuts perquè tengués el mínim d'estructura necessària per poder funcionar.

Es va anar allargant plaços per a l'elecció de la Junta Directiva. De llavors ençà no se n'ha sentit parlar més.

Hem anar a parlar amb el coordinador de la dita Comissió, MARCELINO LOPEZ perquè ens aclarís el que passa.

¿Per què no s'ha tornat parlar més de la Comissió de Cultura, Esports i Esplai?

Mira... a l'Ajuntament hi ha una Comissió de Cultura i, la veritat és que no ens veim... l'Ajuntament no ha dit el que pensa damunt això.

Vaig consultar la gent, trobaren de perllongar. No sabem quin camí agafa l'Ajuntament, esperem a veure què passa...

Pens que li hem de donar una sortida: o s'ha d'anul·lar o s'ha de continuar. M'agradaria sobre lo que voldrien fer els membres que hi prenen part.

De totes les maneres crec que la iniciativa hauria d'esser de l'Ajuntament a través de la Comissió de Cultura.

Tampo tenc clar què és lo millor per a la cultura: si partir de l'Ajuntament o deixar que els grups, com per exemple el que va organitzar les festes del Carme, vagin fent aquí i allà pel seu compte... no ho sé.

PLAÇA DES SITJAR

CAVALCADA Els ciutadans, les autoritats de Ciutat, necessitaven fer una mica de truí popular i usaren la Beata, dia 15 d'octubre, per mobilitzar músiques i balls de tots els pobles. No hi faltaren els gabellins. Tots esperam el dia que hi puguin anar plegats; serà la festa més gran.

APROFITAU!! És una d'aquelles coses que solen estar tan ben compostes, que casi mai permeten presentar proves, però pels carrers es corre la veu que, per lo que respecta a obres, torna a funcionar l'"amiguisme". El fet és que cada vegada es veu més ciment i cada dia cauen més pins.

CASTELL Entre el 22 i el 23 d'octubre qualcú va tirar a baix 17 peces de marès dels merlets (almenas) de la muralla del Castell. Les queixes no tardaren en arribar a La Sala i, després de set mesos de passar el Castell al poble, s'ha convocat la primera reunió del Patronat per dia 23 de novembre. Ja passa d'hora.

NO POT ESSER A l'Amulatori de la Seguretat Social de Manacor hi arriba una dona d'uns setanta anys, s'ha de treure un queixal. Quan li toca, entra, l'asseuen a la cadira, no li posen res davant per si li cau saliva o sang; sense adormir-li la geniva li posen quatre injeccions; li treuen un queixal i li omplén el jersei blanc de regalims de sang; no li posen un tros de gasa per aturar-li l'hemorràgia. Demana per glopejar un poc d'aigua i li diuen que no tenen tassó; demana per pegar un glop del grifó del lavabo i li responen que allà no hi deixen escopir res; malgrat tot, glopeja i diu que ho deixarà net; després li diuen que si vol seguir glopejant a l'excusat hi ha un grifó... Sortí escapada a la farmàcia a comprar unes gases per detenir l'hemorràgia. Al cap de dues hores tenia una gaita negra com si hagués pegat a la paret.

Es poden consentir aquestes asades, encara avui?

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

PAREIX No fa molt hem viscut d'aprop el robatori d'un cotxe i la posterior trobada clavat a la paret. En presentar la denúncia i dir que a la cotxeria hi ha petjades de determinat tanyany, etc., et diuen que pots donar moltes gràcies a Déu d'haver-lo trobat; i prou. Pareix que en tenen ganes de que enyorem temps passats.

LLEVEN Diuen que aquelles plantes tan vistoses de la pastereta d'enmig de l'autovia Joan Carles picaven i per això les han llevades. Que les haguéssin llevades en el creuer de la gasolinera era necessari, però el demés deu esser qüestió de gusts. Les faroles ja estan a punt de ser sembrades.

PEREGRINACIO Amb motiu dels 100 anys de la Coronació de la Mare de Déu de Lluc, totes les parròquies de Mallorca han organitzat una peregrinació al Santuari Marià més significat de la nostra Illa. A la comarca de Llevant mos toca pujar-hi el diumenge dia 27 de novembre.

OSSOS Dins una cova del torrent de Banyamel, prop de N'Anyana, uns nins hi trobaren un grapat d'ossos que semblen humans i que podrien tenir uns cent anys d'antiguitat. Són a l'Institut Anatómic Forense i l'assumepte està en mans del Jutjat.

PREMSA FORANA Per a acompanyar i celebrar el número 100 de la revista "Apóstol y Civilizador" que edita la Fraternitat Franciscana de l'Ordre Menor a Petra i dirigeix el P. Sal.lustià Vicedo, el dia 16 d'octubre hi hagué una Trobada de Premsa Forana a aquella vila, L'acollida fou com només sap fer la Part Forana.

TRENC A tots ens va pegar un calfred quan, dins el diari, mos va arribar un imprès molt ben fet volent fer-nos creure que els urbanitzadors d'Es Trenc són uns grans ecologistes. ¿Qui no va pensar en l'Agulla?

ELECCIONS L'Associació de Veïnats de Sa Font de Sa Cala ha renovat la Junta. El nou President és en Biel Gamundí "Bunyoler".

CLASSES També aquest curs l'Ajuntament patrocina classes de solfeig i català. Una novetat esperançadora és la presència de devers deu mestres de S'Alzinar a les classes de català, molts d'ells de parla castellana.

CLOTS Es veu que l'encarregat del carrer d'Es Carregador i Son Moll no mos llegeix, perquè bé n'hem parlat d'uns clots que cada dia tornen més grossos. Potser d'aquí a cinquanta anys també hi trobaran ossos...

MESTRE Tant els mestres com els pares de S'Alzinar estan indignats amb la Delegació d'Educació i Ciència. Quan el curs ha estava organitzat, i semblava que començava molt bé, han llevat un mestre i això ha fet canviar tots els plans. Si els que han de donar llum donen fum...

VELLS Tot just hem estrenat la democràcia i tots encara estam aprenent a viure-hi. També els homes i dones de la tercera edat de Capdepera i Cala Rajada cerquen la manera d'organitzar-se i, com en tot col·lectiu, hi ha tendències més democràtiques i altres no tant.

COFRARIA El President de la Cofraria de Pescadors de Cala Rajada, Mateu Mercant "Custus", havia presentat la candidatura a la presidència de la Federació de Cofreries de Balears. No n'hi havia altra de presentada, però el dia de les eleccions s'improvisà la que havia tengut el poder els darrers anys i, aprofitant la inèrcia que tantes vegades mou aquests col·lectius, la candidatura continuista guanyà a la del nostre president. La impugnació és a Madrid, però la vergonya dels emboscats deu ésser més enfora.

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria l'Orient.
- Llibreria Escolar.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria Quart Creixent. Ciutat.

UN BON CONSELL

Capdeperines i capdeperins
 sa vostra salut està en perill.
 Si voleu estar bons i viure bé
 cada dia, a peu, voltau es Puig Ceguer.

M.P.

per què ?

PER QUÈ no mos diuen qui té interès
 en que no es faci l'escola
 de Cala Rajada?

PER QUÈ les gelosies poden aturar,
 fins i tot, el bé del poble?

PER QUÈ l'Ajuntament dóna suport eco-
 nòmic a l'Ambulatori de Capde-
 pera i no al de Cala Rajada?

PER QUÈ certs carrers de Cala Rajada
 només tenen llum quan hi
 ha turistes?

TRENC
 TRENCAMENT
 TRENCADURA
 TRENCADISSA

ME CAG EN ELS FILLS DE PUTA QUE T'URBANITZEN.

Mateu Gili

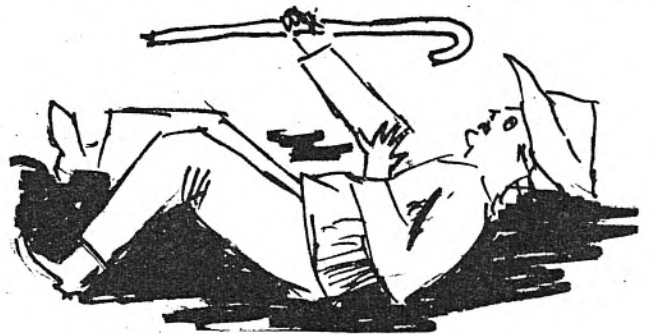
dècimes afuades

Des Pastor de Son Perdiu

Si he de dir sa veritat,
 molts de pics, quan he d'escriure,
 voldria sebre somriure
 i no dir cap disbarat.
 Però lo que em ve en es cap,
 vegent el món com camina,
 no és cosa per nin ni nina
 ni es pot dir públicament.
 Quedaria malament
 sa revista, que és tan fina.

: : : : :

I és que ses animalades
 que esdevenen a diari,
 aquest truculent desvari,
 aquestes agres glopades
 que mos fan beure, amarades
 d'inconscient frivolitat,
 me deixen en un estat
 com a de ràbia i dolor.
 Veig ben cert que aquest pastor
 un dia tendrà un atac.

HEM FET AQUEST NÚMERO :

Joan Nebot
 Mari Germa Melis
 Joana Colom
 Jaume Fuster
 Biel Pérez
 Mª Antònia Nadal
 Maria Vives
 Pep Terrassa
 Aní Muñoz
 Joan M. Rosa
 Margalida Rexach

Gori Mateu
 Mateu Gili
 Llucià Sirer
 Antònia García
 Joan Coll

Els articles publicats en aquesta
 revista expressen únicament
 l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
 Capdepera-Cala Rajada
 NOVEMBRE 1983
 Carrer d'Es Port, 43 - CAPDEPERA
 Dipòsit Legal: P.M. 497/80
 Imprimeix: Apòstol i Civilizador, Petra.

Joan Rai

UNA FESTA PER A LA REFLEXIÓ

El devuit de desembre, dia de l'Esperança, festa de tradició religiosa-popular, sembla el dia adequat per fer-la la festa del Castell; per fer-la la festa, podem dir-ne oficial, del Castell.

L'època de l'any en que se celebra aquesta festa, lluny ja de l'estiu, buides de turistes i de immigrants temporals les nostres contrades, sols els nadius i els afincats al nostre poble, és la data propícia i ideal per a una festa nostra, per a una festa amb plantejaments culturals, per a retrobar-nos a nosaltres mateixos com a poble, una festa per a la recerca i reforçament de la nostra identitat que anam perdent al galop.

Una festa per a la reflexió.

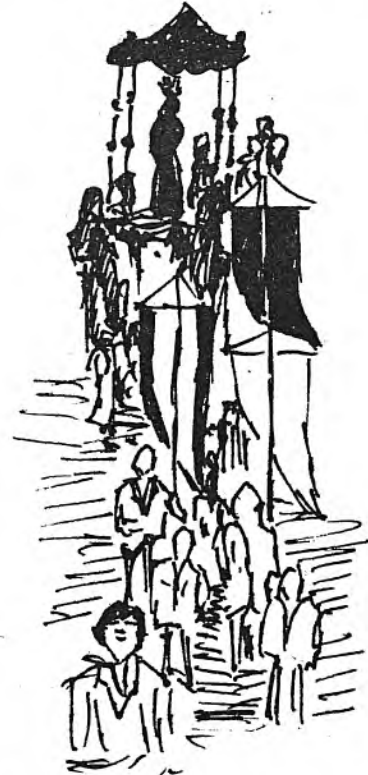
Una reflexió en profunditat per a esbrinar si encara és possible l'esperança de poder ésser un poble viu, amb una forma d'ésser pròpia, arrelat fondo a aquesta terra que ens ho ha donat tot; o, pel contrari, hem de seguir el camí de fins ara, essent titelles d'un ginyol mogut per no sé ben bé quines mans.

Una meditació assenyada i circumspècta sobre les motivacions que fan possible una tirallonga de violacions costumbristes, lingüístiques i també paisatgistes, que han fet malbé la nostra cultura autòctona, el nostre sentit de poble i, fins i tot, la presència física de l'arquitectura i el paisatge.

Hi ha qui pensa que som un poble de mel i sucre, innocent, fàcilment manejadís i dòcil a la manipulació. A vegades també ho pens. Però per això, per a aclarir-ho, claudria aprofitar l'avinentesa d'una festa nostra per a profunditzar dins la investigació.

Perquè uns quaranta anys de discriminacions culturals, un creixement turístic desordenat, desorbitat i caciquil, una immigració sense control, una especulació degradant, unes necessitats externes que per motius econòmics

ens han imposat, una manca de planificació en tots els ordres, juntament amb una desqualificació de la nostra llegua i cultura, són averany força fort per malmetre les arrels d'un poble.

I si pensam que aquestes arrels romanen ancorades dins les murades del Castell, on vàrem néixer com a comunitat o com a poble; si pensam en el Castell com a font i com a mare de la nostra identitat, veurem que no basta posar quatre plaques als carrers en la nostra llengua, ni col·locar unes papereres als carrers per a donar la impressió de poble net, ni fer una ballada de copeos i boleros un pic cada any, ni anar a l'escola de mallorquí perquè està de moda, ni ressucitar la festa de Sant Antoni o comprar el Castell per a recuperar la identitat.

Recuperar la identitat és quelcom menys còmode, més difícil, més penós.

És una lluita contínua, sense descans en el cada dia de cada any, és sentir-se viu dins el poble, és dir, sentint-ho, que lo nostro és nos-

tro, és esser com som, no com els altres volen que siguem, és estimar i revaloritzar tot allò que dels avantpassats hem heretat, és contemporitzar les nostres coses en lloc de deixar-les esvaïr com a mòbies de museu, és fer possible la normalització de la nostra llengua, és aprendre aquesta llengua, no per moda sinó per necessitat i orgull tribal, és deixar de costat el polític egoista de capelletes en favor de la virtut de fer poble, és conservar i vigoritzar la capacitat del crític defensor de tot el patrimoni comunitari, és el valor de dir no! a tot quant atempti al nostre paisatge, és... Són tantes coses!

Jo crec que al devuit de desembre, sense detriment o menyspreu del caràcter purament religiós que té la festa, se li hauria de junyir, formant cella, un nou sentit cívic, dedicat únicament i exclussiva a la mentalització de la nostra gent de la necessitat que

tenim com a poble de la revalorització de les nostres coses: podeu llegir cultura amb un sentit ample d'aquesta paraula, des de els costums ancestrals fins als comportaments davant les formes noves de vida, passant per les tradicions, artesania, arquitectura, ecologia, i fins a les sopes amb col, que tot és cultura.

I ja que la festa té un significat purament local, és la festa idònea per a fer-la la nostra festa, la festa del Castell, amb unes jornades eminentment culturals.

No sé si la idea és bona o no. No sé si és una solució al nostre problema de identitat. No sé si tindrà adeptes o no. Ara, del que sí estic segur és de que s'ha de posar remei a la situació actual o serem, ja ho he dit abans, un poble de titelles de ginyol, mogut sempre per uns interessos econòmics que res tenen que veure amb la nostra identitat.

DURANT EL MES D'OCTUBRE...

Han nascut:

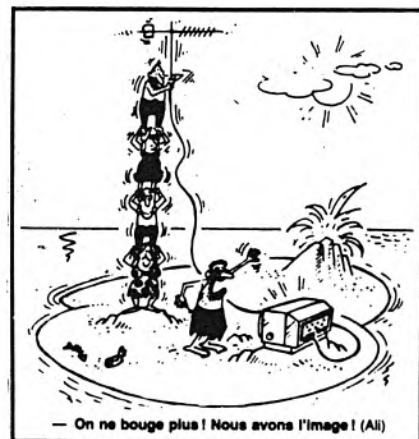
Inès Terrassa Martínez
de Joan i Manuela.
Alicia Ruiz Ballester
de Manuel i Rosa.
Joan Vives Avellaneda
de Sebastià i Dolores.
Patricia Valle Marcos
de Francesc i Encarnación.

S'han casat:

Francesc Vives Garau
amb Bàrbara Femenies Huerta
Rafael Navarro Trujillo
amb Catalina Roig Gambins

Han mort:

Maria Ferriol Genovart
Guillem Adrover Adrover
Eleonor Cellen Lindström
Francesc Flaquer Ferrer
Joan Adam Gómez

(No moveros. Ya tenemos imagen.)

-Podrías explicar, pensando sobre todo en la gente no vinculada al mar, lo que significa la figura del Celador de Puerto y Pesca, y cuáles son sus funciones específicas?

- Podríamos decir que el Celador de Puerto y Pesca es un representante de la Administración en los pequeños puertos, tanto en materia pesquera como en todo lo relacionado con el mar.

Las atribuciones y competencias del Contramaestre son muchas y muy variadas, tendentes a la aplicación de la vasta legislación que afecta al sector marítimo. Desde la aplicación de vedas de pesca hasta la vigilancia del puerto, pasando por la tramitación burocrática de todo aquello que es inherente al cargo, vigilancia de la zona marítimo-terrestre, problemas relativos a la navegación, etc.

Hay que considerar que un puerto como Cala Rajada es como un gran puerto a pequeña escala, donde convergen el sector pesquero, el tráfico de pasajeros, la navegación deportiva y de recreo, etc. Todo ello significa atender multitud de pequeños problemas, que en los grandes puertos dependen de distintos organismos y que, en los puertos pequeños, son competencia del Celador.

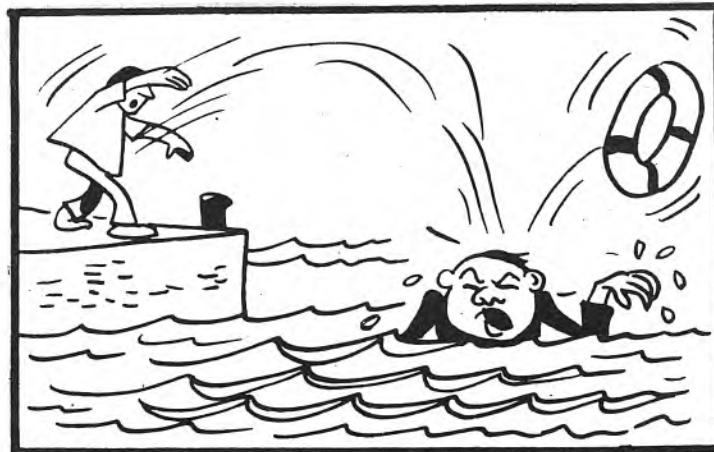
- ¿Crees que, en un futuro más o menos inmediato, las funciones administrativas que hasta ahora ha venido desarrollando la Armada, pasarán a la administración civil?

- Lo que yo pueda decir al respecto es lo que puede saber cualquier otro ciudadano. Se lo que comentamos con los compañeros, lo que leo en los periódicos, lo que se comenta en la calle... A nivel oficial no se nada. Esta es una materia sobre la que van a decidir el Gobierno y el Parlamento, si es que se decide elaborar una nueva legislación al respecto, y de la cual se desprendería que es lo seguiría siendo competencia nuestra y que es lo que pasaría a la administración civil.

El qui ha estat, al llarg dels darrers anys, "Celador de Puerto y Pesca" de Cala Rajada, Sargent D. Salvador Vera Rincón, ha estat traslladat, a petició pròpia i per motius familiars, a les dependències de la Comandància Militar de Marina de Mallorca a Ciutat. Encara que, i mentre se nomena un substitut, en Salvador Vera es desplaçarà un pic per setmana al nostre poble per a atendre el despatx, hem volgut parlar amb ell en aquesta hora de l'adéu. Hi ho hem volgut fer per tal de donar a conèixer, sobretot a la gent no vinculada amb la mar, que és i que significa, quines són les seves funcions i quin el camp de llur actuació, del "Celador", més conegut pel "Contramaestre".

- En esta labor un tanto compleja que has tenido que desarrollar como Contramaestre, ¿Cuáles son las mayores dificultades con que te has encontrado?

- Pienso que las dificultades mayores estriban, fundamentalmente, en la distancia que nos separa de Palma y en la falta de medios materiales y humanos para poder desarrollar adecuadamente nuestra labor. Hay que tener en cuenta que Cala Rajada es un punto de paso obligado para la navegación entre Mallorca y Menorca y para buena parte de la navegación del Mediterráneo Occidental. Haría falta, tal vez, contar con medios adecuados de rescate, de vigilancia, etc.

- ¿Qué otras dificultades, de tipo personal y humano, puede encontrarse un Celador al ser destinado a un pequeño puerto de la periferia, como Cala Rajada?

- Creo que esto está un poco en función del carácter de cada uno. También puede influir la procedencia. Uno que venga de una gran ciudad puede encontrarse

con problemas de adaptación al tipo de vida de un pueblo pequeño. Otro problema, sobre todo en zonas turísticas como ésta, es el de los precios, y muy particularmente el precio de la vivienda. Los alquileres son muy altos y difícilmente asequibles para sueldos normales.

Otro tipo de problemas no creo que los haya. Por lo menos yo no los he tenido. Si solicité el traslado fue por razones muy particulares que no vienen al caso, pero nunca porque no me hallara a gusto en Cala Rajada. Si por mí fuera, no me habría marchado.

- Independientemente de las razones que te hayan podido impulsar a solicitar el traslado, ¿Qué diferencias sustanciales encuentras entre tu nuevo destino en Palma y el que hasta ahora habías ocupado en Cala Rajada?

- La diferencia más importante radica en el nivel de contacto humano. En Cala Rajada, y en cualquier pequeño puerto, todos nos conocemos. Yo se las virtudes y defectos de cada uno, y los demás conocen los míos. Por otra parte, como también ocurre con los médicos rurales, sabes que estás de servicio durante las veinticuatro horas del día. Todo el mundo conoce tu domicilio y todos se creen en el derecho de requerirte en cualquier momento. En Palma el trato es más impersonal, la relación no es tan directa. Yo cumplo unas funciones y unos horarios y después puedo refugiarme en mi casa sin el temor de verme importunado en cualquier momento.

Por otra parte, entiendo que en una ciudad tienes mayores facilidades a nivel de vivienda, de escuelas, de asistencia sanitaria, etc.

- ¿Hay, entre Autoridad de Marina y Cofradías de Pescadores, la necesaria colaboración y entendimiento en atención del sector pesquero?

- Yo puedo hablar sólo por mi experiencia particular, pero creo que sí. En Cala Rajada no he tenido problemas en este sentido. Si bien es verdad que tampoco se han suscitado cuestiones graves, los pequeños problemas que han ido surgiendo hemos procurado irlos solventando de común acuerdo, cuando éstos afectaban a ambas partes. El breve período de tiempo que llevo en Palma me ha permitido comprobar que también allí existe un nivel de contactos muy amplio y frecuente. Sí, creo que Autoridad de Marina y Cofradías trabajan coordinadamente en este sentido.

- El hecho de que, por lo menos temporalmente, Cala Rajada vaya a quedar parcialmente desatendida, ¿puede tener alguna incidencia negativa sobre el sector?

- Espero que no. De hecho, yo seguiré viniendo una vez por semana y espero poder ir solventando lo más importante como despacho de embarcaciones, vales de combustible, etc. En cualquier caso, siempre que se suscitara un problema mayor, saben los pescadores que puede acudir a la Comandancia para su resolución. Yo estoy convencido de que mi marcha no tiene por qué suponer una incidencia negativa en la marcha del sector pesquero.

- ¿Entiendes que, figuras como la del Contramaestre, por sus especiales características, pueden ayudar a un acercamiento entre las Fuerzas Armadas y la población civil?

- Si en algunos momentos y en sectores determinados, ha existido una falta de entendimiento entre Fuerzas Armadas y el pueblo a las que éstas sirven, ha sido por falta de conocimiento mutuo.

(segueix a l'altra pàgina)

(ve de la pàgina anterior)

Este no ha sido mi problema. Por otra parte, es evidente que un Contramaestre a pesar de su rango militar, es una figura a caballo entre lo militar y lo civil, pues muchas de sus funciones son administrativas al servicio de la población civil. En este aspecto, puede que sí que contribuyamos a un mayor conocimiento mútuo y, en consecuencia a un mayor acercamiento.

- ¿Piensas que Cala Rajada es un puerto especialmente conflictivo?

- No, no, de ninguna de las maneras. Este es un puerto como cualquier otro, con los mismos problemas que en cualquier otra parte. Aquí hay gente buena y mala, como en todas partes la hay.

- La maraña legislativa, a veces excesivamente complicada, ¿no supone, muchas veces, una traba más que una ayuda para el sector pesquero?

- No lo creo. La legislación tiene que existir y ésta tiene que cumplirse. De lo contrario la pesca podría ser una auténtica jungla en la que se aplicara la ley del más fuerte. Por otra parte, para eso estamos sus servidores, tanto Celadores de Puerto y Pesca, como Celadores de los Grupos de Puertos, como Cofradías de Pescadores. Nuestra misión consite, precisamente, en ayudarles a solventar sus problemas, en orientarles en sus dudas, en hacerles, en definitiva, más comprensible la legislación vigente, para que ésta sea una ayuda y no una traba.

LA SALA

EXTRACTO DE ACUERDOS DEL AYUNTAMIENTO PLENO

SESION EXTRAORDINARIA DEL DIA 30 DE SEPTIEMBRE:

El Ayuntamiento acuerda aprobar los expedientes de modificación de créditos del Presupuesto Ordinario y de Inversiones, de modificación de las Ordenanzas Fiscales de la Tasa por el Servicio de recogida domiciliaria de basura, Impuesto sobre circulación de vehículos y Tasas por prestación de servicios en las playas del Término municipal y el expediente de fijación de tipos unitarios para el bienio 1984-1985, de la Ordenanza Municipal sobre el Incremento de valor de los terrenos, cuyos expedientes están expuestos al público en las oficinas municipales durante quince días a partir de su publicación en el Boletín Oficial de la Provincia.

SESION EXTRAORDINARIA DEL DIA 27 DE OCTUBRE:

En relación con las modificaciones que se deben introducir en el matadero municipal para adaptarlo a la nueva

normativa, se acuerda gestionar la compra de 7.000 m². de terreno, aproximadamente, para su nueva construcción.

Para proceder a la contratación del servicio de recogida domiciliaria de basura, cuyo actual contrato finaliza en diciembre próximo, se aprueba el pliego de condiciones, exponiéndose al público, por el plazo de ocho días a partir de su publicación en el Boletín Oficial de la Provincia.

Se aprueba la construcción de un depóstio de detenidos, en Cala Rajada, junto al Cuartelillo de la Policía Municipal.

Se estudia la propuesta de D. Bartolomé March para instalar una escultura simbólica de la tradición marinera de Cala Rajada en alguna zona de dicha entidad de población.

Se aprueba la propuesta del Ayuntamiento de Manacor para solicitar unas mejoras en los Juzgados de Distrito y Primera Instancia de dicha localidad.

Se adjudican las obras de electrificación de la Autovía Juan Carlos I.

SESION ORDINARIA DEL DIA 3 DE NOVIEMBRE:

Quedan sin adjudicar las obras del pabellón polideportivo en el grupo escolar S'Alzinar, por cuanto las ofertas presentadas superan el presupuesto existente para la ejecución de dichas obras.

Se adjudican las obras de la oficina de correos y cuartelillo de la Guardia Civil, en Cala Ratjada, a la empresa Gómez-Quintero.

En relación con las viviendas sociales se acuerda ceder gratuitamente los terrenos para que el Ministerio proceda a su construcción.

Se acuerda contratar un Arquitecto.

"Cap Vermell" havia expressat, ja fa temps, la seva preocupació per la decisió de l'Ajuntament de comprar un ordinador per a la gestió de bona part de les tasques administratives i burocràtiques. Aquest mes i amb la idea de publicar-ho a la secció "Grumallons", mos posàrem en contacte amb el regidor Antoni Bonet per tal que mos informàs de les característiques d'aquesta adquisició. Com sigui que la resposta que mos va fer arribar la consideram massa extensa per a incloure-la en la dita secció, la publicam en aquest espai dedicat a "La Sala":

¿ORDENADOR, POR QUÉ?

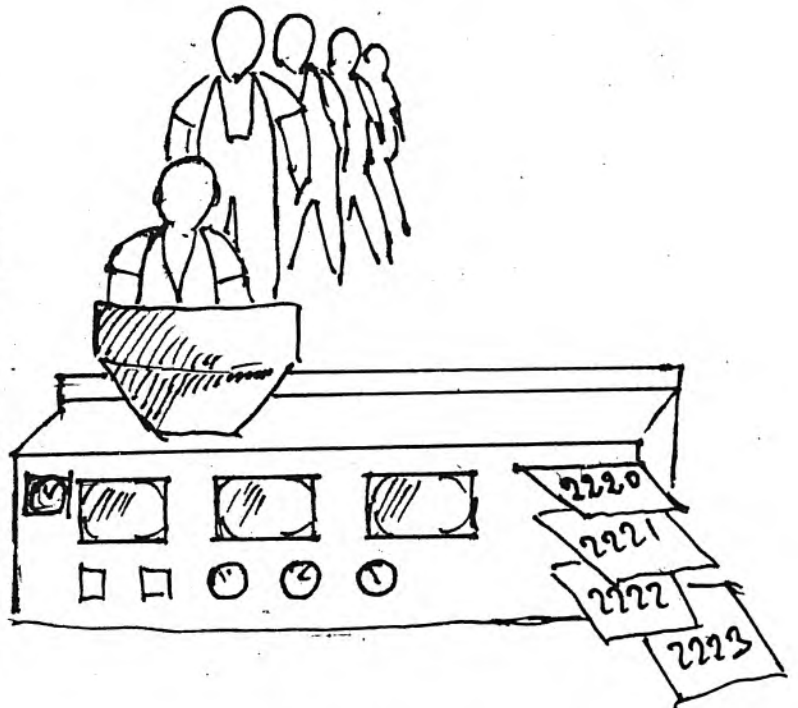
En resumen, para analizar, decidir y gestionar la ejecución de las acciones necesarias para proporcionar y mantener los servicios de una colectividad como la nuestra con todo lo que ello significa: diferentes zonas dentro del mismo Municipio, Hostelería, Industria, Comercio, Ganadería, Urbanizaciones, población flotante, padrones municipales, ordenanzas fiscales, contribuciones especiales, etc., etc., entes todos

ellos que hay que controlar y atender de forma eficaz y transparente y que, sin dudar en absoluto de la efectividad del trabajo humano, un Ordenador nos proporcionará más datos y más precisos y, consiguientemente, podrá haber mejor gestión.

¿QUÉ CARACTERÍSTICAS TIENE?

Sin pretender entrar en datos técnicos, todas las necesarias para nuestro Ayuntamiento a medio plazo y con enormes posibilidades de ampliación a medida que vaya siendo necesario por el crecimiento del Municipio.

Es un sistema P4000 consistente en armario central con todos los procesadores del sistema, memoria principal, etc. Estación de trabajo, estación impresora, tratamiento de textos útil para escribir actas, certificados, etc. a una velocidad de 300 caracteres por segundo con gran variedad de tipos de letras.

Debemos hacer constar que para la adquisición hemos contado antes con buen asesoramiento por parte de técnicos y estamos de no habernos equivocado en la elección.

¿QUÉ RENDIMIENTO SE OBTENDRA?

En primer lugar conviene aclarar que el Ayuntamiento, de hecho, ya está

(segueix a l'altra pàgina)

(ve de la página anterior)

utilizando ordenadores por medio de empresas de informática de Palma o de Barcelona para la confección de ciertos padrones y facturas tales como recogida de basuras, vehículos, padrón de habitantes y en los presupuestos anuales una buena catidad va destinada a este concepto. Este gasto se habrá terminado para siempre.

En segundo lugar, estos padrones hechos en el exterior quedan rápidamente desfasados por el crecimiento continuo del Municipio con el consiguiente perjuicio, en muchos casos para las arcas municipales. Con ordenador propio esto no sucederá ya que tanto las altas como las bajas de cualquier tipo podrán realizarse en el momento en que se produzcan.

En tercer lugar, algunos padrones no están ni siquiera hechos, seguramente por las dificultades que entraña un trabajo que debe hacerse a mano o por el elevado coste que supone el darlo a una empresa de informática. Nosotros no pararemos, y estamos ya en ello, hasta no tener metidos en el ordenador a todos los contribuyentes con todos los conceptos por los cuales deban pagar al municipio porque no es justo que unos contribuyan y otros no, o que algunos obtengan unos servicios municipales gratuitos, aunque sólo sea por un breve espacio de tiempo, por cuenta de sus convecinos.

Con sólo estos tres puntos queda bien demostrado el rendimiento económico del ordenador, pero hay más: la comunicación escrita del Ayuntamiento a los vecinos será muy fácil porque el mismo

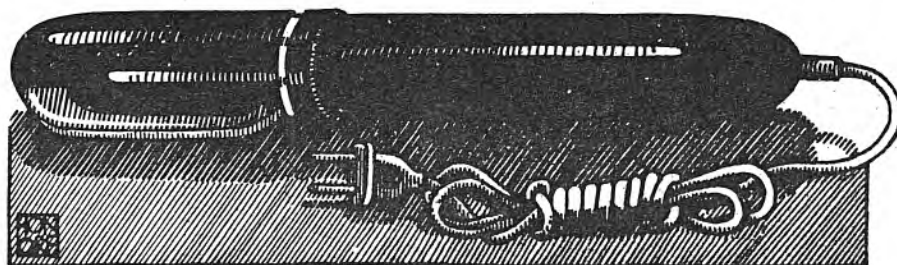
ordenador nos imprimirá las direcciones y escritos de los cabeza de familia o de determinados grupos de habitantes, con los cuales se quiera contactar, podremos saber en todo momento, según el padrón de habitantes que tendremos siempre al día, los niños que entren en edad escolar en un año dado, los reemplazos, las personas mayores de una edad determinada. En fin, la cantidad de datos que nos proporcionará el ordenador de una forma fácil y ágil permitirá que la gestión municipal sea todo lo transparente que se quiera lo mismo en ingresos que en gastos.

¿PODEMOS PREGUNTAR CUANTO VALE?

Naturalmente que sí. Muy económico si se consideran bien las ventajas dichas anteriormente. El ordenador se acerca a los 4.000.000 de pesetas con una estación de trabajo-pantalla y teclado de entrada de datos-y los programas-todo el paquete municipal-sube 1.200.000 pesetas y se irán adquiriendo a medida que se vayan incorporando al ordenador.

¿CUANDO EMPEZARA A FUNCIONAR?

El ordenador ya está en el Ayuntamiento. Tendremos que esperar a ponerlo en funcionamiento después de una pequeña reforma en la habitación donde se ubicará. A continuación habrá un cursillo inicial de una semana de duración para los funcionarios que deberán manejarlo y seguidamente empezará la entrada de datos en ordenador y el funcionamiento del mismo por fases; confiando que para el mes de Mayo próximo funcione a pleno rendimiento.

FESTA DE L'ESPERANÇA

CAPDEPERA

Organitza i patrocina: "CAP VERMELL"

B A S E S

- 1ª - Aquesta Mostra vol afavorir les curolles literàries dels nostres estudiants, ajudant, a la vegada, al coneixement i estima del nostre poble.
- 2ª - Poden participar-hi tots els estudiants, des de Primer d'E.G.B. fins a COU i Segon Grau de Formació Professional.
- 3ª - Tema: Un escrit inèdit sobre Capdepera (història, ecologia, festes, tradicions, llegendes, costums, personatges).
- 4ª - Extensió: Mínim d'un foli i màxim de tres, escrits a màquina, a doble espai i a una sola cara, o el seu equivalent.
- 5ª - Presentació: Poden presentar-se els treballs fins dia 9 de desembre de 1983, amb el nom i llinatges i edat de l'autor. Poden estar escrits a mà. Es poden entregar a l'Escola de S'Alzinar o a l'Escola de Cala Rajada.
- 6ª - Jurat.- Estarà format per: un representant de cada centre escolar local (Capdepera i Cala Rajada), un representant de l'Institut d'Artà, un escriptor local i un representant de Cap Vermell.
Els noms dels membres del Jurat es faran públics el dia de la presentació de la Mostra i concessió d'obsequi, dins les Festes de l'Esperança 83.
- 7ª - Premis: Hi haurà un obsequi per a cada participant i el jurat seleccionarà els millors treballs per a publicar-los a Cap Vermell.

Capdepera, Novembre de 1983

materials per a la nostra història

PEP TERRASSA

AVENTURES I DESVENTURES
D'EN XERAFÍ NEBOT

En Xerafi Nebot és un gabellí de finals del segle XIX (1854-1910). No és un home que destaquí dins el poble; és un de tants que participà del sentiment romàntic.

A finals de segle, Capdepera viu el seu moment d'exaltació sentimental. La gent participa del conflicte polític-religiós, així, tot mesclat. Per un caire els catòlics i els conservadors, per l'altre els republicans i els no catòlics. Els afectats pensen i viuen apassionadament i reaccionen de manera exaltada. Són aventurers. Uns cerquen el risc anant a vendre obra de pauma a Barcelona o a altre lloc; altres es fan la casa o compren bocins de terra pagant un poc cada any a l'hora de vendre el blat o el porc.

En Xerafi va esser un home de poques lletres, que mantengué uns principis morals i una fe evangèlica per damunt qualsevol altra aspiració humana. Degut als seus escassos coneixements va mantenir les seves conviccions de manera dogmàtica. El títol d'un sermó seu és prou significatiu: "Por la fé andamos y no por la vista".

Tota la família d'en Xerafi Nebot Melis era naural de Capdepera. Juntament amb els seus pares vivia a Vila-Roja, en el carrer del Pou, nº 5. Eren conradors.

En Xerafi era un any més vell que D. Bartomeu Alou, i va esser, des del primer moment, el seu més incondicional col.laborador. Segurament ja anaren junts a l'escola pública municipal de D. Toni Cofeta a n'els baixos de l'Ajuntament. Quan en el febrer de 1880 s'obrí la capella del carrer de Palma, en Xerafi serà l'encarregat del culte i el guia del grup de gent (classe) que allà s'hi reuneix.

A l'any 1885 va viure d'una manera fixa a Campos, on va treballar com a pastor de la capella que s'havia obert l'any 1879. Fins a n'aquest any havia estat el responsable D. Joan

Castell, pastor que a partir de 1896, en que es desfà la comunitat evangèlica d'Artà, passarà a viure, juntament amb la seva família, a Capdepera.

A l'any 1886 anirà a viure a Pollença i a fer-se càrrec de la comunitat que hi havia organitzat na Joana Ma Sanxo. Pel mes d'abril o maig de 1887 va a Inca perquè la comunitat està a punt de desfer-se. El seu responsable, D. Joan Magrinyà, mestre d'escola, s'ha passat al catolicisme. A l'esglèsia romana d'Inca, com diu la revista "El Cristiano", hi va haver "volteo de campanas y gran jolgorio".

Al poc temps d'esser a Inca, abans de reorganitzar la comunitat, en Xerafi serà tancat a la presó, on emmalellirà de bronquis, malaltia que se li farà crònica. Quan surt de la presó, pel mes d'agost, vé a Capdepera a curarse. Aprofitant els mesos de convalescència, D. Bartomeu li arreglarà les noces amb na Francisca Bibiloni Rigo, gabellina, membre de la comunitat evangèlica que, aleshores, té 17 anys. Dia 23 de desembre es casaren per lo civil.

Als pocs dies aniran a viure a Pollença, al carrer Verger, nº 21. Llogaran un local per a obrir una escola i l'esglèsia. D. Bartomeu els visita de temps en temps.

Per contar com va acabar la comunitat de Pollença, transcriuré lo que conta na Joana Ma Sanxo a la "Revista Eficiencia", Bones Aires, gener de 1947: "El clero empezó a hostilizar. Una noche, cuando se celebraba la festi-

vidad de San José, se organizó una gran persecución, se atacó el lugar de las reuniones y al grito de "mueran los protestantes", penetraron en la casa. Las reuniones se llevaban a cabo en el primer piso y en la planta baja había un almacén propiedad de los caseros. Personas amigas escondieron al pastor y al casero. Mientras esto pasaba, acertaron a pasar por allí Juana María y su esposo y, ya al tanto de la situación, mientras él se dirigía al centro republicano a pedir ayuda,

ella entró en la casa. Los republicanos fueron restableciendo el orden. En ningún momento aparecieron las autoridades". Era l'any 1890.

En Xerafi passará a viure a Capdepera i ja no es mourà més. En els mesos d'abril, maig i juny, cobrarà, per la feina de pastor de la capella del carrer de Palma, 80 pessetes mensuals. A l'any 1893 serà un dels que, davant notari, firma la renúncia a la fe catòlica i a tota relació amb el catolicisme.

Per la pau, ara

EL DESPERTADOR

Encara tenc sobre el meu comodí un gros despertador, rodó, amb les hores ben clares, no gaire vistós però sí ben eficaç, que cada matí me diu la seva monòtona cançó, donant-me el bon dia.

Ara diuen que no són gens recomenables, perquè, en deixondir-nos, ens poden donar un bon retgiró. És millor, pensen, un despertar suau, delicat, suggeridor. I posen una música melòdica o un renouet dèbil.

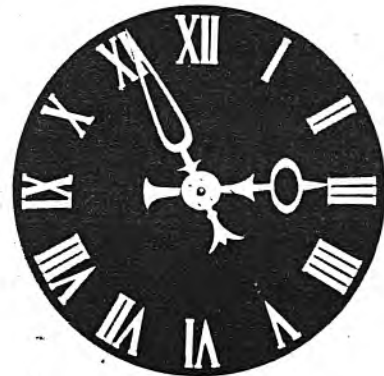
A mi, el despertador, no me fa gens ni mica de mal. Inclús necessit de bon matí el seu gemec metàl·lic que aconseguix espavilar-me per a començar les tasques del dia amb prestesa i sense vessa. El cor del despertador batega al ritme i a l'hora que jo vull, sempre que el seu cos cansat ho permeti.

El meu despertador té ja molts d'anys i el seu crit dematiner recorda molts de despertars alegres, me diu que el primer pensament ha de ser positiu i recreador de vida, m'estimula a seguir caminant sense defallir.

Allò que no m'agrada gens ni mica és el despertador violent que moltes persones duen amagat dins el seu cor. No me plau que en el matí me cridin fort o rapinyin la meva intimitat amb paraules violentes o comencin el dia amb discussions inútils. Voldria sentir cada dia la música d'un "bon dia" alegre, o veure ben prest el florejar lluminós d'un agradós somriure, o sentir

la carícia d'una ma farcida d'estimera.

No és gens bo, ja de ben matí, sentir els crits esgarrifadors de les persones, ni baixar del llit amb el temps massa comptat per arribar d'hora, ni començar a córrer sense permetre que el cos es vagi despertant poc a poc. La vida humana ha de tenir un ritme pausat, on cada cosa tengui el seu temps. Temps per fer feina, temps per treballar, temps per dormir, temps per despertar...

La paraula càlida i acollidora, el temps de prendre el saborós cafetet, el veinatge comprensiu dels familiars, són les millors companyies del despertador.

Seguiré estimant el meu despertador. Feel cada dia a la seva tasca, seguirà recordant-me la bona notícia de que hi ha un nou dia que espera la meva delitosa activitat.

Gregori Mateu Estarelles.

SI VOLS LA PAU, NO PREPARIS LA GUERRA.
SI VOLS LA PAU, PREPARA LA PAU.

M'en record d'un dia, quan vaig anar a veure un familiar meu, cap de les forces armades, per a demanar-li els tràmits que havia de fer per a poder declarar-me objector de consciència.

- Tu que ho trobes, que has de fer això? -em demanà ell.

- Sí, ho tenc decidit, no vull fer la "mili" perquè és, es miri d'on es miri, el preparatiu d'una lluita de la que jo no en vull ser part.

I ell em digué que tampoc la volia, la guerra, i que per això s'havia fet militar, perquè qui volgués invadir-nos tingués por de l'exèrcit i no gosàs declarar-nos la lluita.

M'en vaig anar. No hi havia res que fer. Igualment, no vaig fer la "mili".

M'ha fet pensar amb aquesta vivència un escrit que surt a la revista "Interviu", Nº 388, que el senyor José Luis de Villalonga, a la seva col·laboració setmanal "Tirando a dar", titula "La esperanza aterradora".

En aquest text ens comenta el darrer llibre de Richard Nixon, ex-president dels EE.UU., anomenat "La verdadera paz".

Vaig a transcriure alguns paràgrafs de l'obra:

" ...Si els occidentals es deixen superar en potència pels soviètics, aquests, quan se n'adonin, atacaran..."

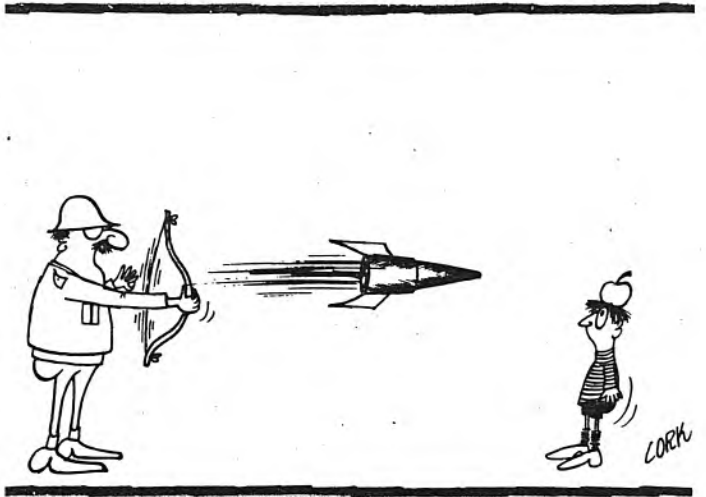
" ...La dissuasió nuclear és un element indispensable per a mantenir una pau "precària" que pot allargar-se per generacions..."

" ...Però també és cert que a l'Occident hi ha gent que s'entreté en posar en perill, dia rera l'altre, la pau. Em referesc als pacifistes professionals, aquells que (...) es dediquen a inventar fórmules tan imbècils com la ja coneguda: Fes l'amor i no la guerra..."

Molt bé, Sr. Nixon, allà vostè i el seu optimisme. Per a mi, això

no és la solució, però crec que ho és per molta gent, potser que encara per la majoria, i em fa pensar.

Serà possible la pau mentre quedi qualcú que pensi com el Sr. Nixon, mentre quacú sigui capaç de d'emprar un arma contra un poble?

És utòpica la pau al món, idealista. Però ja no és aquell idealisme romàntic, sinó més bé l'ideal que surt del natural instint de conservació de la vida. Xerrar de la pau no és fer una tòpica utopia, sinó més bé una meta realitzable passa a passa, ment per ment, d'un amb un, fins que ja siguem molts, que ho som a molts de països.

Però, crec, s'ha de lluitar per la desmilitarització de tota la terra, de tots els blocs militars. No pot advocar-se per el desarmament de sols un dels potents estats militars, sinó per ambdós, o els tres, o els cent.

Si sols demanen la pau cap a una banda, potser el Sr. Nixon tindrà raó.

I esperem, imbècils que som, que cridant els estúpids "slogans", qualcú ens faci cas. Temps al temps.

Podran, d'una vegada, les veus de tot un poble apagar el tro cru d'un sol fusell?

"Nosaltres sabem que l'home blanc no comprèn la nostra manera de viure. Una part de la terra li és igual que qualsevol altra, perquè ell és un estrany que ve de nit i s'endu de la terra allò que ell sempre ha de menester. La terra no és el seu germà, sinó el seu enemic, i, quan l'ha saquejat, segueix endavant. Ell deixa les tombes dels seus pares endarrere, i no se'n cuida. Les tombes dels seus pares i les necessitats dels seus fills estan oblidades. Ell tracta la seva mare, la terra, i al seu pare, el cel, com a coses per a vendre i saquejar; per a vendre com a ovelles o perles brillants. La seva fam devorà la terra i no més que desert deixarà a darrera".

ELS INDIS NORDAMERICANS

--ooOoo--

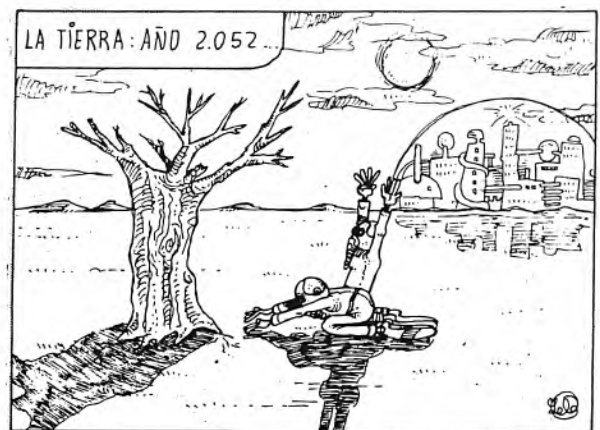
Una altra vegada, la mala pedrada de sempre, la destalada a l'esquena de tots. I una mà que s'amaga, una mà que tothom sap de qui és, però ningú vol saber-ho, ningú vol dir-ho. I el poble, que som tots nosaltres, sofreix i calla; de tant callar ha perdut la paraula, de tant patir ja no li queda ni ràbia.

¿Qui és l'agressor? No un foll, sinó un senyor amb doblers, un senyor d'aquells que pengen la llei i imposen el seu orde. Un senyor d'aquells que fan el que volen. Un gran senyor, o un partit de dretes i centralista, que controlant el Consell i no estimant la nostra terra ni la nostra gent, ha donat autorització per urbanitzar Es Trenc.

Com sempre, han fet mà negra, hi ha mà negra, la mà negra de sempre que ara duu el guant de l'autonomia posat perquè no la coneguin. Però nosaltres sabem a quin cos pertany aquesta mà que s'amaga. ¿Quins poden esser els interessos explotadors de la nostra terra d'aquest partit de dretes i centralista que ara fa demagògia amb la nostra autonomia?

Qui és l'agredit? No un desgraciat de Déu, sinó una terra que té nom i història, i així tot un poble. Sí,

perquè els nostres recursos naturals són utilitzats com a forces de producció per a una indústria que dona els beneficis a fora. ¿Qui seran els propietaris dels hotels i de les bones cases a la costa? ¿Qui disfrutarà de les ganàncies, no del treball, sinó d'una injusta explotació? Alemanys, o madrilenys, o suecs..., o uns homes estranys que no saben a quin poble pertanyen, uns homes que als seus germans de sang desconeixen.

Es Trenc ha rebut l'extremunció, els poderosos han dit que desitgen la seva mort, però ell ¿viurà o morirà? ¿Què podem fer per salvar la vida natural d'Es Trenc? Després de la seva urbanització, ¿què li quedarà al poble senzill, al poble de veres, al poble sense beneficis d'empresa, al poble que desgraciadament acota el cap i calla, sempre calla? Els beneficis econòmics no equivaldran al valor real, històric i social, de la poca natura lliure que li queda al poble de Mallorca. Beneficis que quedaran en mans de molt pocs, dels quatre que disfrutaran de les bones cases, d'una empresa constructora.

Si no ho aturam entre tots, Campos perdrà Es Trenc, i així haurà perdut infinitament més de lo que pugui guanyar amb al seva explotació.

Beneficis a costa de la pèrdua d'un bé que és de tots.

Una porcada més.

Mateu Gili

No vos ha passat mai no tenir ganes de fer res? O no tenir res que dir? O pensar que lo que heu de dir val més no dir-ho? O que si ho deis, encara se'n riuran?

Un critica en la millor intenció. Convençut de voler lo millor per a l'esport local. Carregat de millor voluntat que altra cosa. I després se demana, val la pena?

Perquè, creis-ho, no sempre les crítiques són acceptades en la mateixa voluntat amb que han estat formulades

I després una altra cosa. A l'hora d'escriure procuram despersonalitzar les nostres postures al màxim. La nostra intenció és la d'aportar criteris que creim vàlids. Després, en el cafè, ja no és lo mateix. Llavonces mos hi enfadam de bons i de veres.

I, és clar, mos feim un embull.

De qualsevol manera, aquest mes tenim una notícia encoratjadora. Malgrat alguns sols vegin allò que volen veure.

El fet és que l'Escolar va debutar a la lliga de basque "Senior Provincial" a dins Artà, contra el Sant Salvador.

Varen perdre. Justament.

Però lo positiu vengué després. Jugadors i seguidors d'ambdós equips anaren a fer l'aperitiu plegats i els artanencs pagaren les despeses. I el clima fou de lo més cordial. I això mos agrada. I ho volem dir.

Seguint amb el basquet hem de dir que fins ara han perdut tots els partits que han jugat. Tant els homes com les al.lotes.

I a pesar d'això, lo que no s'ha perdut és la il.lusió. Entre altres coses perquè tots ja sabien que enguany seria difícil guanyar partits. I els resultats adversos no vénen de nou.

Tampoc van de lo millor els equips de petanca del Club Cala Rajada. Així i tot, els darrers partits s'ha notat una millora. Tampoc a ells els hi manca el coratge.

Notícia que no tenim confirmada però que mos arriba de bona font: en Carrió torna a l'equip.

Sense dubte, en Carrió té un lloc a l'equip. Sols falta que ell s'ho proposi.

Per si ho està dubtant i per si serveixen de qualque cosa les nostres paraules, l'animam a fer-se les botes de bell nou. Per molt que sabem que no ho ha deixat del tot.

Més coses. En Lozano, segons mos diuen., ja no és jugador de l'Escolar. Pensam que no l'anyorarem. En Lozano va començar molt bé i no hi ha acabat tant.

Deiem el mes passat que l'Escolar té un gran equip. I no mos desdeim. Tècnicament, i fins ara, han demostrat esser superiors a tots els contraris.

Si qualque cosa ha mancat ha estat un poc més d'esperit de sacrifici, un poc més d'esperit de lluita. A Preferent no es regala res i moltes vegades s'hi han de posar els dellons.

Enguany o mai. Difícilment se podrà millorar la platilla actual i difícilment serà tan fluixa la categoria com enguany ho és.

I ja veis. Mos penàvem que el Mallorca es carregaria totes les categories inferiors, i no és així.

Inclús molts d'equips ja es permeten el luxe de no canviar els seus horaris en benefici de l'equip de Primera Divisió.

Certament, no fa ganes d'anar a veure'l al Mallorca.

I si no teniu moltes feines, anau a córrer. O a passejar. Però no deixeu posar rovell al cos. Llavonces és mal de llevar.

Salut tenguem!